

2. Od důchodů nemohou býti dále odčítány: příspěvky do nemocenských, úrazových, starobních, invalidních, vdovských, sirotčích a pensijních pokladen nebo podobných ústavů, pokud je poplatník platil a d povinnou zákonnou kvotu za své úředníky, zřízence, dělníky a služebníky, jakož i daně a dávky za ně zaplacené, i když byl takový závazek smluvně převzat. — Toto ustanovení jest zejména z výchovného stanoviska, kterého se důvodová zpráva dovolává, velmi sympatické.

Návrh zákona opouští dosavadní princip stupňové sazby a zavádí modernější princip sazby postupované, u níž jest daňová degrese, t. j. nižší zatížení vyššího důchodu, úplně vyloučena. — Sazba sama jest progresivní.

Předválečná daň z příjmu stoupala od 1.9% do 6.7% důchodu, nyní platná daň z příjmu s válečnou přírážkou (bez přírážky pro méně zatížené) stoupá od 1% do 40.01% důchodu a daň důchodová dle návrhu bude stoupá od 1% do 24.64% při důchodu do 5,000.000 Kč, při ještě vyšším důchodu bude stoupáti již jen mírně důsledkem progresivity své sazby. — Proti platné sazbě jest průměrně o 37.34 až 41.35% nižší. (Pokračování.)

Dr. V. Svoboda:

Zpráva o schůzi notářského stavu z Rakouska, Uher a států nástupnických, konané ve Vídni dne 30. října 1926.

Tuto schůzi svolala stálá delegace rakouských notářských komor v dohodě se stavem advokátským, který též den jednal o svých zájmech rovněž ve Vídni.

Schůze se zúčastnilo celkem 28 notářů a to: 10 notářů z Vídně a 4 z Rakouské republiky mimo Vídeň, za Uhry vicepresident notářské komory v Budapešti, Dr. Hollitscher, dva zástupci republiky Polské s presidentem komorním z Přemýšlu Stanislavem Wilczkem, z Jugoslaviie komorní president z Lublaně Alexandr Hudovernik. Z republiky Československé bylo přítomno jedenáct zástupců notářského stavu v čele s komorním presidentem Drem Čulíkem z Prahy a předsedou našeho spolku Drem Svobodou. Němečtí kolegové z naší republiky vyslali k jednání sedm notářů, z Moravy byl přítomen vicepresident Dr. Liska, a ze Slovenska komorní president Dr. Dušek.

Jednání započalo o 10. hodině dop. v zasedací síni notářské komory vřelým uvítacím pozdravem předsedy stálé delegace notářských rak. komor p. Eduardem Hlozankem. Ustavuje se předsednictvo: předsedou jest zvolen p. Eduard Hlozaneck, a místopředsedy pánové JUDr. Jaroslav Čulík za RČS., Dr. Hollitscher za Uhry, Stanislav Wilczek za Polsko, a Alexandr Hudovernik za Jugoslaviie. Pan JUDr. Jaroslav Čulík jménem pražské notářské komory a Ústředního spolku československých notářů, zastupujícího všechny notáře RČS. bez rozdílu národnosti, česky děkuje za pozvání, pokračuje německy a upozorňuje, že zástupcové notářského stavu z RČS. jsou zde přítomni, aby vyslechli názory účastníků o jednotlivých otázkách týkajících se stavu, a aby předložili návrhy a výsledky jednání svým oprávněným stavovským korporacím k rozhodnutí. Francouzsky, jako jazykem diplomatickým a všem účastníkům srozumitelným končí a slibuje společnou práci se stavovskými příslušníky ostatních států, a přeje jednání mnoho zdaru.

K přání p. Dra Čulíka připojuje se president notářské komory v Přemýšlu, Stanislav Wilczek, jenž vítá toto společné jednání tím spíše, ježto notářstvo polské stojí před velkým úkolem, majíc vypracovati nový notářský řád, platný pro celé území Polské Republiky, kde platí dosud jednak ruský notářský řád na dřívějším území ruském, jednak rakouský a jednak pruský notářský řád, což působí ohromné obtíže při výkonu justice.

Komorní president Alexandr Hudovernik praví, že tytéž obtíže jsou v Jugoslaviie. V Srbsku, Černé Hoře, Bosně a Hercegovině není notářů, v ostatním území platí jednak rakouský notářský řád a jednak uherský. Také oni jsou pověřeni úkolem jednotný notářský řád vypracovati pro celou Jugoslaviie, ježto v územích, kde není notářů, instituce ta v dohledné době bude zavedena.

Zástupce Uher Dr. Hollitscher vyslovuje radost nad projevenou chutí ke společné práci.

Notář Arnold Wýchodil, za spolek německých notářů z Republiky, hlásí se k práci a nesouhlasí s projevem Dra Čulíka, že by spolek československých notářů zastupoval všechny notáře z Republiky, bez ohledu na národnost, ježto ve spolku ústředním Němci zastoupení nemají, ač snaží se pracovati ve shodě a ve stejných směřnicích se spolkem československých notářů. Doufá, že společným úsilím podaří se docílití jednotného notářského řádu pro celou střední Evropu.

Na to přikročuje se k pořadu jednání.

Jako první bod jednání jest otázka »volného kolování notářského spisu a nucené legalisace ve styku mezistátním«; druhý bod tvoří otázka, »zdali se doporučí utvoření jednotného notářského řádu a na jakých základech«.

O obou těchto bodech současně pojednal v široce založené přednášce zpravodaj, notář Dr. Eduard Reichl.

Úvodem k své přednášce praví, že považuje za veliký již zisk, když se vůbec sešli zástupcové ze všech pozvaných států, dokumentující nutnost užších styků mezi příslušníky stavu, o němž se vždy s pochvalou vyslovoval v Rakousku i sekční šef Dr. Schauer, jenž nikdy nebyl přítelem stavu notářského. Převrat z roku 1918 změnil hranice jednotlivých států a utvořil nové, ale žádných změn ideových dosud se nestalo na skruktuře notářské, jemuž základním kamenem jest stále řád z r. 1871.

Probírá jednotlivé vedoucí myšlenky dosavadního řádu, které podle jeho názoru by měly tvořiti kostru nových notářských řádů pro všechny na konferenci zúčastněné státy.

1. Rozsah působnosti notářů a vzájemná právní pomoc mají býti ve všech státech shodny. Referent zdůrazňuje snahu soudcovstva rakouského, zejména jeho předsedy Dra Peutelschmidta, jenž usiluje o to, aby nesporné projednávání bylo vyloučeno ze sféry soudcovské a bezvýhradně odevzdáno notářům. Sem zejména patří: projednávání pozůstalosti, dobrovolný rozvod, adopce a sepisování oboustranných právních listin; knihovní podání smějí býti k soudu přijímána pouze tehdy, jsou-li podepsána notářem neb advokátem. Z nesporného soudnictví soudům by zůstaly věci poručenské a opatrovnické, knihovní a věci týkající se zápisů do obchodního rejstříku.

2. Příprava pro stav notářský a potřebné juristické vzdělání a praxe má býti ve všech státech

stejná, zejména jest nutna jednotná praktická zkouška se stavem soudcovským a advokátským.

3. Disciplinární moc nad příslušníky stavu má být v valné části předána autonomnímu stavovskému orgánu a při těžkých přesně vyznačených deliktech disciplinárních senát má sestávat z polovice notářů a z polovice soudců.

4. Úplná stavovská autonomie doplněná celostátním voleným orgánem (na způsob stálých delegací), v němž by byli zástupci všech komor a usnášeli se závazně nejen poradně o věcech celého stavu se týkajících, zejména o otázkách zákonodárných, kdež by pak ostatní justiční orgány jednali pouze s tímto jedním stavovským ústředím.

Přecházejí k otázce volného kolování notářských listin, vyslovuje požadavek, aby přímo ve státních smlouvách uzavíraných mezi jednotlivými státy o vzájemné právní pomoci stanoveno bylo, že k volné cirkulaci notářských listin a listin opatřených notářskou legalisací nebylo třeba jakéhokoliv dalšího soudního neb diplomatického ověřování. Rovněž tak notářský spis obsahující clausulam executoriam má být titulem exekucním jako rozsudek neb smír před soudem uzavřený.

Předseda na to prohlašuje, že vzhledem k pokročilé době podají svoje referáty další dva referenti a debata bude společná o všech bodech odpoledne počátkem třetí hodiny.

Referent Dr. Ludvík Hauer vyslovuje se proti snahám odstranění notářský směnečný protest, ježto protest jest veřejnou listinou důležitou pro posouzení, zdali byly zachovány předpisy nutné pro směnečný postih a žalobu. Nelze žádati od bankovního neb poštovního úředníka, aby znal splnění předpisů směnečného řádu. Osoba protestanta a protestata, čas předložení směnky, odpověď atd. jsou skutečností rozhodující pro vydání směnečného platebního rozkazu a mohou být zjištěny jen řádným notářským protestem. Pouze forma protestu mohla by být zjednodušena; protest obsahující všechny důležité okolnosti lze připojit na alonge směnky. Avšak i v tomto případě musí být vedena kniha kopií protestů a opisů smenek, aby v případě sporu mohlo být touto kopírní knihou zjištěno, že po protestu do směnky ničeho nebylo opisováno.

Referent Dr. Karel Bauerreis pojednává o potřebě doplňovati státní smlouvy jednotlivých států ustanovením, že se má zameziti dvojí zpoplatnění listin a dvojí daňová zatížení, zejména pozůstalosti. To jest bolestná stránka mezistátních styků a v ohledu tom jest každý stát velmi citlivý. V této otázce stal se již dobrý počátek smlouvou, kterou ve věci té uzavřela Československá Republika s Republikou Rakouskou ze dne 11. února 1922, a Rakousko s Uhrami smlouvou z 8. XI. 1924, a Rakousko s Německem z roku 1922.

Zde nutno jako stěžejní zásadu vytýčiti, že pro zdanění v pozůstalostech 1. při věcech movitých kdekoli se nalézajících daň vyměřiti má stát, v němž zůstavitel má státní příslušnost.

2. při věcech nemovitých stát, kde nemovitá věc leží. Knihovní pohledávky považují se za věci movité.

Odpoledne pokračováno ve vyřízení pořadu jednání, a zahájena byla debata o přednesených referátech.

K referátu Dra Reichla uchopil se slova Dr. Čulík. Přiznal velikou důležitost volnému kolování notářských

listin, poukázal k tomu, že otázka tvořila předmět jednání na několika kongresích a schůzích, upozornil však že otázka není tak jednoduchá, nýbrž že řešení její vyžaduje veliké opatrnosti a bedlivého studia.

Předem vytkl, že při listině dlužno rozeznávati tři hlavní podstatné části: formu, způsobilost stran a obsah.

Forma řídí se obyčejně zásadami locus regit actum, ale zásada ta není absolutní. S formou souvisí také požadavek superlegalisace, kterou pokládá za zbytečnou a bezvýznamnou.

Způsobilost stran k právům i k právním činům jest podmínkou platnosti právního jednání, Proto jest notář povinnen již podle § 52 n. ř. způsobilost tuto zjistiti. Zjišťování způsobilosti té však jest velice obtížné, poněvadž vyžaduje dříve, aby zjištěna byla státní příslušnost stran.

Na to rozvedl šíře otázku jak se nabývá státního občanství jednak samočinně jednak naturalisací a jak se státního občanství pozbývá. Poukázal na různost principů platných v tomto ohledu v různých státech a dotkl se též otázky státního příslušenství osob právnických.

Přešel na to k posuzování obsahu listin, který zrovna tak jako způsobilost stran jest soudce povinnen zkoumati zejména v tom ohledu, neodporuje-li platnému zákonu země, jakož i ve směru uzavírati závazky, ohledně vad, jakož i pokud se týká upevňovati, měniti a podmiňovati obligace.

Po té rozebral otázku jak v různých státech posuzuje se způsobilost stran i obsah listiny, a uvedl náhledy jak literatury tak praxe, jež tu nastupuje, poněvadž tak zvané kolisní normy jednotlivých států věci té se skorem nedotýkají.

Na to přešel k otázce vykonatelnosti notářského spisu, poukázal na to, že již ve středověku vykonatelná listina měla veliký význam a že lze očekávati, že listin vykonatelných bude zhusta používáno, budou-li exekucní řády různých států stejně upraveny, neboť v theorii i mezi obecnstvem šíří se snaha obmeziti co nejvíce spory ve věcech soukromoprávních a nahraditi je řízením nesporným a dohodnutím stran.

Upozorniv dále ještě na nový notářský řád, jenž má být co nejdříve v Československu parlamentu předložen a podle něhož vykonatelnost notářských listin jest rozšířena podstatně na jiné ještě předměty, než-li na plnění peněžité a zastupitelné věci, projevil náhled, že bude asi za těžko docíliti jednotnosti notářského řádu ve všech státech a to již proto nikoliv, že podle naší nové osnovy pojem notářství stylisován jest jako orgán státní správy, tedy odchylně od všech ostatních notářských řádů. Projevil však náhled, že jednotnost notářského řádu není nutným požadavkem pro zavedení volného kolování notářských listin.

Ke konci navrhl, aby do smluv mezinárodních, jež by bylo dlužno uzavírati o volném kolování těchto listin, byly pojaty zásady, že forma listiny má se posuzovati podle lex loci actus, způsobilost stran podle lex patriae a obsah listiny podle vůle stran, a v případech pochybných podle společné lex patriae, neb lex domicilii aneb lex loci.

Končil apelem, aby jako v životě veřejném byla odstraněna válka mezi národy, také v životě soukromoprávním ustal boj za právo a učinil místo dobrovolné dohodě stran, k jejímž uzavření jest jediným způsobilým a povoláním orgánem notář.

Další debaty zúčastnil se zástupce Jugoslaviie Alex. Hudovernik a za Polsko Dr. Góra, jenž polsky odůvodňuje nutnost společné práce zástupců stavu ze všech zúčastněných států, ježto jen tím dá se docílit notářského řádu, pokud možno jednotného, spočívajícího v základních rysech notářského řádu z roku 1871.

Notář Dr. Gustav Raynoschek (Olomouc) lituje, že německým notářům v RČS. nebylo dopřáno pracovat na novém notářském řádu, který byl vypracován nejprv Ústředním spolkem československých notářů, a později vládou RČS.

Dr. Hollitscher (Budapešť) ostře se vyslovuje proti jakémukoliv zjednodušení směnečného protestu zejména proti snahám nahradit řádnou protestní listinu nějakou poznámkou na směnce neb allongi. Samy obchodní kruhy v Uhrách jsou proti podobnému zjednodušení protestu.

Totéž zdůrazňuje Dr. Plenck ze Štyr. Hradce.

Dr. Góra upozorňuje, že v Polsku již toto zjednodušení bylo provedeno.

Protest stručně napíše se na rubu směnky neb allongi a kopie směnky i protestu povinně se uchovávají v pouzdech na volných listech. Osoba protestujícího notáře může být nahrazena i kancelářským personálem notáře, jemuž na žádost notáře dá k tomu potřebný dekret krajský soud.

Po ukončení debaty president Eduard Hlozanek navrhuje, aby ustavena byla zvláštní stálá delegace notářská, v níž by se zúčastnil každý stát dvěma zástupci stavu. Tato delegace scházela by se ve Vídni podle potřeby, ke společné práci. Výsledky této práce by mohly být uveřejňovány ročně ve zvláštním almanachu. Za sídlo delegace navrhuje Vídeň, nikoli snad ze snahy její prestiž udržeti, nýbrž z toho důvodu, že Vídeň leží téměř uprostřed a má výhodné spojení se všemi státy. Kromě toho jedná se o to, získati pro spolupráci Německo, a zástupcům stavu notářského z Německa Vídeň by byla vhodná.

President Dr. Čulík poukazuje k svým vývodům na počátku jednání a zdůrazňuje, že zástupcové Ústředního spolku československých notářů jsou zde pouze ad informandum a že nemohou se zúčastniti žádných voleb ani hlasování, ježto musí dříve výsledky jednání předložiti svým korporacím k rozhodnutí. Pak teprv bude možno stanovisko notářů RČS. k jednáním ve Vídni precisovati.

President Dr. Hlozanek tento názor považuje za správný a jednomyslně schválený, a žádá, aby v případě přijetí názoru přítomnými projeveného oprávněnými korporacemi jednotlivých států:

1. sdělena byla jména stálých delegátů,

2. tito delegáti společně pracovali ve Vídni na programu směřujícím k jednotnému notářskému řádu ve všech zúčastněných státech a k hájení zájmu stavu.

Vřelými díky za horlivou práci končí předseda jednání a zve účastníky k přátelskému večeru v hotelu Bristol.

V salonech hotelu Bristol o 8. hod. večer rozproudivla se nejvyšší srdečná zábava a při ní sledovány také akce sblíživací mezi jednotlivými delegáty. Z pozdravů zde projevených vynikal jak projev presidenta Hlozanka, tak zvláště skvělý francouzský projev presidenta Dra Čulíka, děkující zejména za přijetí, jehož se delegaci dostalo.

O 12. hod. noční účastníci se loučili s pocity opravdu příjemnými.

Tabulka k rychlému výpočtu daně z obohacení.

Podle nového způsobu výpočtu při postupňované sazbě návrhu zákona o přímých daních sestavil notářský substitut Jan Šimek tabulku k rychlému výpočtu daně z obohacení, jejíž použití omezuje ztrátu času při vypočítávání daně z obohacení na minimum. — Tabulku tuto za režijní cenu Kč 2.— zašle na požádání sekretariát notářské komory v Praze.

Rozhodnutí.

Opatrovnický soud může též mimo případy § 254 obč. zák. zprostiti opatrovníka jeho úřadu a na jeho místě ustanoviti jiného, spatřuje-li v tom prospěch pro opatrovance. (Rozh. z 4. VI. 1926 R I. 435/26.) Uveřejněno v »Juristen-Zeitung« VII. roč., č. 19, str. 55.

Rozhodnutí nejvyššího správního soudu.

Vydání dítěte může otec vymáhati i proti manželce své, tedy matce dítěte, pořadem práva sporného.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 26. ledna 1926 čj. R I 44/26. Krajský soud v Hradci Králové Ck II 135/25.)

Otec nezletilého dítěte vymáhal žalobou proti manželce své a matce dítěte toho jeho vydání.

První soud vyhověl vznesené námitce nepřípustnosti pořad práva, maje za to, že nárok lze uplatňovati jen v řízení nesporném.

Druhá stolice změnila k rekursu žalobcovu usnesení v ten rozum, že se námitka zamítá.

Odůvodnění: Po rozumu § 145 obč. z. má otec právo požadovati vydání svého nezletilého dítěte na každém a tedy i na manželce, neboť právo je výronem jeho otcovské moci. (§§ 147, 91a 92 obč. z.)

Poněvadž není zákonného předpisu, jenž by tento nárok, i když je uplatňován proti manželce, odkazoval před soudce nesporného, jde o případ sporu ze vzájemného poměru mezi manžely, který není povahy čistě majetkoprávní a který proto patří dle § 50 č. 3 i. n. na pořad práva. Vždyť i po rozvodu a rozluce rozhoduje soud procesní, nedohodnou-li se manželé sami, komu z nich má býti dítě ponecháno. (§ 142 obč. z.)

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Odůvodnění: Právní názor II. stolice je úplně správný, takže vývody dovolacího rekursu nejsou s to je vyvrátiti. V podstatě poukazuje se na rozhodnutí č. 1546 a 3696.

Na věci nemůže pranic změnití ta okolnost, že mezi stranami je také již zahájen spor o rozvod, jelikož tu jde o dva samostatné na sobě nezávislé spory a zahájením sporu o rozvod nestává se spor o vydání dítěte zbytečným, jelikož i dle § 142 odst. 1. obč. z., není-li tu dohody, dlužno o vydání dítěte rozhodnouti pořadem sporu.

-r.

Firma nesmí ani k označení svých výrobků užívati jí nepříslušícího znění firmy.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 10. března 1926 R I 1072/25. Obchodní soud v Praze Firm 12625/25.)

Rejstříkový soud zakázal firmě X užívati jí nepříslušící firmy k označení jejích výrobků.

Rekurs zůstal bez úspěchu a také dovolací rekurs minul se s úspěchem. Odůvodnění nejvyššího soudu:

Napadené usnesení, jímž bylo potvrzeno usnesení rejstříkového soudu, není ve zřejmém rozporu ani se zákonem ani se spisy, není také zmatečným a nedostává se tudíž podmínek pro přípustnost dovolacího rekursu ve smyslu § 16 cís. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z.

Vzhledem k vývodům dovolacího rekursu jest dodati ještě toto:

Rekursní soud správně uvádí, že § 5 zákona ze dne 6. ledna 1890 č. 19 ř. z. neobsahuje ustanovení o tom, jak má býti zboží označováno a že jest proto otázku tu řešiti dle příslušných předpisů.

Nemůže býti sice pochybností, že dle tohoto zákonného předpisu může obchodník k označení zboží voliti mimo jiné také své vlastní jméno neb firmu i pouhé její součástky. Tím nejsou však derogovány předpisy obchodního zákona o firmách v ten smysl, že by kupec směl zásadně používatí k ozna-